

ZIJN JONGEN

ROBERT van Kralingen betrad weer voor 't eerst na drie maanden zijn eigen huis, het huis dat, sinds hij een half jaar geleden Dora du Pré ontmoet had, geen tehuis meer voor hem was. Het zien van al die bekende dingen schokte hem toch even; de vestibule lag zoo vredig in het goud-glanzende licht van den zonnigen morgen en scheen hem een „Welkom” toe te roepen, en de helroode matjes voor de deuren, vroolijk afstekend tegen het wit van den marmervloer, keken zóó vriendelijk naar den lang-verwachte, dat Robert het schaamrood naar zijn voorhoofd voelde stijgen.

Maar ondanks heel die bekende, vertrouwelijke omgeving kwam hij zichzelf voor als een dief, een dief, die onder den naam van eerlijk man zijn beste vrienden komt bestellen. Hij kon dat gevoel niet van zich afschrijven, hoewel er geen juiste verklaring voor te vinden was.

Aan 't eind van de gang ging een deur open en een rijzige, knappe vrouw verscheen aan den ingang.

„Kom binnen, Rob,” zei ze kalm.

Ze sloot de deur achter hem en bood hem een stoel, maar hij was te nerveus om te zitten, begon dadelijk de kamer op en neer te loopen.

„Je hebt me laten roepen?” vroeg hij gejaagd.

„Ja, ik liet je roepen,” antwoordde zijn vrouw. Haar stem was minder vast dan daareven en onwillekeurig keek Robert haar aan, bang dat er een scène in aantocht was. Maar hij zag slechts een bleek gezicht met donker omringde oogen en twee scherpe groeven om den mond en dat maakte hem onuitsprekelijk kregel.

Waarom had ze hem hier laten komen? Ze wist heel best dat hij met hart en ziel aan Dora hing, dat hij zich van haar niet los wilde maken, maar ondanks die wetenschap riep ze hem, keek hem aan met die groote smart-oogen. Natuurlijk: hij voelde zich nu al week worden door medelijden, medelijden met de vrouw die zijn naam droeg, doch die hij overigens niets meer te geven had. 't Liefst zou hij haar getroost hebben als een groot, ziek kind, maar hij was bang voor verkeerde gevolgtrekkingen en wilde geen valsche hoop opwekken en dus bleef hij heen en weer loopen met het air van iemand van wien niet veel te verwachten valt.

Mevrouw van Kralingen zweeg. Vóórdat hij hier was had ze kalm rerepeteerd wat ze zeggen zou, zichzelf moed ingepreerd, maar nu trilde ze als een blad, voelde bij intuïtie dat haar zaak zoo goed als hopeloos stond.

„Nu?” drong hij aan. Maar zij bleef zwijgen, staarde hem alleen maar aan en dat maakte hem zóó ellendig, zóó benauwd, dat hij plotseling zijn wandeling staakte en zelf het woord nam.

„Je wilde me toch niet vragen terug te komen?” vroeg hij.

„Ja, dat wilde ik wél vragen!” antwoordde ze en opstaande strekte ze haar beide handen naar hem uit.

„Robby, luister nu even kalm naar me. Hadt je verwacht dat ik iets anders zou vragen? Wat begrijp je een vrouw dan slecht!”

Haar welsprekendheid brak plotseling baan, ze pleitte met de wanhoop van een ter dood veroordeelde en Robert werd er waarlijk door gevangen. Het leek hem alsof de kamer een kooi werd, waarin hij willoos zou moeten blijven leven, alleen omdat zij het wilde; haar woorden waren zóó raak, ze ontleedde zijn karakter zóó fijn en legde het hem zóó open voor oogen, dat hij zichzelf als de grootste, maar ook de beklagenswaardigste schurk in de wereld voorkwam.

„Ik vraag het niet voor mijzelf, Rob!” vervolgde zijn vrouw. „Ik vraag niets voor mezelf, niets! Maar wat ik vraag, vraag ik voor onzen jongen. Het kind kan niet buiten je, waarachtig niet! Wat zal het kind zijn zonder zijn vader? Hij zal als hij groot is wrok tegen je gaan koesteren, je naam met afschuw uitspreken, alléén omdat je hem nu onthoudt waar hij recht op heeft: je liefde en steun!”

Ze trad dicht op hem toe en vatte zijn handen. „Doe het voor den jongen, Rob!” smeekte ze. „Hij heeft je zoo lief, dat kind. Je hoeft je over mij niet te erbarmen, maar doe het over hem. Hoe blij was je niet toen het ventje geboren werd!”

Robert keek in hevigen tweestrijd naar zijn vrouw en plotseling ontrolden zich voor zijn geestesoog twee tafereelen.

Het eene was dit: hij zag een huiskamer, zijn eigen koel-deftige huiskamer vol zware meubelen. Het was avond. Zijn vrouw zat te lezen, het ernstige gezicht over haar boek gebogen. Ook hij las, verwerkte machinaal het stadsnieuws, de kunstcritiek, de telegrammen. Er heerschte kalmte, stilte, een stilte zonder verwachting, zonder emotie. Hij zag duidelijk dat er geen emotie, geen verwachting meer bestond tusschen de twee menschen in die kamer, alleen maar rustig-gedragen vriendelijkheid. Hij keek in zijn eigen oogen: hij las erin het heftig verlangen naar vroegere weelde, het hongeren naar liefde. Hij zag ook de oogen zijner vrouw: ze waren weemoedig, maar niet zoo brandend-verlangend als de zijne. Hij las er gedeeltelijke bevrediging in.

En dit was het tweede tafereel:

Hij was in een kleine, zonnige kamer. Wat erin stond was weinig, maar getuigde van bijzonderen smaak. Er waren bloemen en voor het raam zong een vogel in een verguld kooitje. „Zij” was daar en met haar het leven. Ze was als een zon: waar zij verscheen kwam de vreugde. Hij zag haar door de kamer loopen, hij zag haar voetjes, haar tengere gestalte, haar golvend haar. Nu knielde ze bij hem neer, zooals ze een halfuur geleden gedaan had, en hij hoorde haar stem: „Robby, als je dáár bent, doe dan wat je hart je ingeeft, maar denk eraan dat zij een kind heeft en dat jij zijn vader bent.”

Robert trok plotseling zijn handen terug. Neen, het

tweede tafereel boeide hem teveel, hij kon háár niet laten gaan, niet voor deze vrouw, óók niet voor zijn kind.

Mevrouw van Kralingen zag de verandering in zijn wezen. Zij zag dat de afwezige de aanwezige versloeg, glorieus overwon, dat de plicht tegenover zijn kind hem zelfs niet tot andere gedachten kon brengen.

„Het is „neen”, nietwaar?” vroeg ze zacht.

Hij knikte. Toen zei hij overtuigend, als om het wrede der zaak te bemantelen: „Als ik terug kwam, zou alles immers toch maar voor den schijn zijn. Je begrijpt dat natuurlijk!”

„Ik zou alles veranderen!” antwoordde ze weer even zacht.

„Dat zou je niet kunnen!”

Toen was het plotseling alsof weer zijn Dora bij hem stond: een kleine rossige baby sliep in haar armen en ze keek hem verwijtend aan en zei: „hoe kun je het kind verlaten?”

Weer kwam de tweestrijd. Hij had met Dora dikwijls dit onderwerp besproken en zij had hem voorgehouden dat, zoo hij terug wilde gaan, hij moest beslissen vóór ook zij meer recht op hem kon doen gelden. Hij had het echter nooit als ernst opgevat, maar nu was het ernst geworden en voelde hij zich niet in staat een beslissing te nemen: hij was niet sterk genoeg en zijn vrouw was het ook niet. Dan moest het kind beslissen, het kind dat hem zóó liefhad, dat het, volgens de moeder, onder de scheiding leed.

„Waar is de jongen?”

„Hij speelt boven met Juf.”

Robert heesch zich met een bezwaard gemoed de trap op; iedere trede scheen hem te verwijderen van Dora, iedere stap was een vertreding van zijn eigen verlangens, maar het moest.

Boven klonk de schrille, hooge stem van zijn jongen hem tegemoet, bevelend en kregel en daar tusschendoor de kalme stem van de juffrouw.

„Doe de deur open, ik wil naar beneden!” zei het kind.

„Je kunt nu niet naar beneden gaan, Herman! Moeder zal je straks wel komen halen!” antwoordde Juf.

„Waarom mag ik niet? Ik wil!”

„Er is visite beneden.”

„Wie? Tante Annie?”

„Nee, je papa.”

„Ajakkes! blijft hij?”

„Ik denk wel dat moeder het graag wil en jij zult het toch ook wel prettig vinden?”

„Néé, ik hou niet van papa, ik hou alléén van moeder! 't Is nu net zoo leuk nu hij weg is! Ik mag den heelen dag bij moeder zijn en 's avonds tot acht uur opblijven. Ik wou maar dat hij nooit terugkwam!”

Robert hoorde niet verder; hij keerde zich om, ging zachtjes naar beneden, zette zijn hoed op en sloop de deur uit, in den stralenden vriendelijken zonne-morgen, zooals zijn jongen dat wilde.

JULIA FRANK.

DE NIEUWE DANCECREATIE „LA FURLANA”

De veelbesproken Tango heeft een concurrent gekregen, die zich naar het schijnt niet minder in de gunst van het publiek mag verheugen en waarop niet zooveel valt aan te merken. Klaarblijkelijk zal „La Furlana”, een dans die reeds eenige eeuwen terug in het oude Venetië werd gedanst, niet zooveel tegenwerking te duchten hebben als de tango. Wij geven hierboven eenige figuren uit dezen dans, die sedert eenige dagen door Prof. Georgis en Mlle Paulianne in de Princess Room en Scala te 's-Gravenhage wordt vertoond

(Foto's Hijmans, Den Haag.)